

Socialistická revolúcia od základu mení triednu a sociálnu štruktúru kapitalistickej spoločnosti. Súkromí vlastníci základných výrobných prostriedkov, ktorí predstavovali vládnu triedu v kapitalistickej spoločnosti, po socialistickej revolúcii prestali hrať akúkoľvek úlohu v ďalšom vývoji novej spoločnosti. Vládnu triedu sa stáva robotnícka trieda, predtým vykorisťovaná. Búra a likviduje buržoázny štátny aparát, buduje nový, ktorého konečnou úlohou je vybudovanie beztriednej spoločnosti.

Aby mohla socialistická spoločnosť dosiahnuť tento cieľ, musí prejsť dlhým a zložitým vývojom — najskôr revolučne zlikvidovať triedne antagonistickú spoločnosť, vybudovať spoločnosť, založenú na triednom zväzku robotníctva a roľníctva a postupne vytvárať podmienky pre zrod spoločnosti založenej na princípoch triednej a sociálnej rovnosti.

Po socialistickej revolúcii sa na čelo nového spoločenského poriadku postavila trieda, ktorá svojím materiálным a sociálno-politickým postavením reprezentuje kvalitatívne novú, socialistickú robotnícku triedu. Táto sa stáva spoluvlastníkom spoločného socialistického vlastníctva a zároveň zostáva rozhodujúcim výrobcom materiálnych statkov.

Revolučné úlohy, ale aj budovanie nového spoločenského poriadku plní robotnícka trieda pod vedením Komunistickej strany.

Socialistický štát, vychádzajúci z poznania pôsobenia objektívnych ekonomických zákonov, vytvára v hospodárskej politike podmienky, ktoré umožňujú čo najrýchlejšie budovanie socializmu a jeho materi-

álno-technickej základne. Jedna z rozhodujúcich úloh budovania socializmu je zameraná aj na zrod a formovanie novej socialistickej triedy — triedy družstevných vlastníkov.¹

Družstevné roľníctvo sa rodí zo sociálne a triedne pestrej dediny. Jeho zrodom sa stáva poľnohospodárstvo triedne jednotné (neberieme do úvahy poľnohospodárskych robotníkov, ktorí pracujú v štátnych socialistických podnikoch), pretože družstevníci sú spojení spoločným socialistickým družstevným vlastníctvom. Ich spoločné vlastníctvo sa realizuje na základe špecifického pôsobenia zákona rozdeľovania podľa množstva a kvality práce. V rámci spoločného vlastníctva prestáva existovať akékoľvek vykorisťovanie. Každý člen žije zo spoločných výsledkov, ktoré sa rozdeľujú podľa jediného kritéria — podľa práce.

V čom treba vidieť objektívnu nutnosť zrodu tejto novej, prechodnej, socialistickej triedy, ktorá v budúcnosti splynie s robotníckou triedou? Ak však ide o prechodnú triedu, prečo nie je možné po socialistickej revolúcii likvidovať roľníckeho malovýrobcu a prejsť hneď na vyššiu formu socialistického vlastníctva — štátne vlastníctvo?

Odpoveď je jednoznačná. Triedny zväzok robotníkov s roľníctvom, sformovaný ešte v období boja proti vykorisťovaniu, sa musí odraziť v takej politike novej vláducej triedy, aby v minulosti ubiedenému roľníctvu bol zabezpečený čo najrýchlejší rast životnej úrovne, ako dôsledok rýchleho rozvoja poľnohospodárskej výroby a rastu produktivity práce. To nie je možné dosiahnuť v podmienkach malovýroby, ale naopak premenou súkromného

¹ Socialistická trieda družstevných vlastníkov sa skladá z dvoch sociálne rozdielnych skupín, podľa toho, či je spojená s priemyselnou, prípadne remeselnou výrobou, alebo s poľnohospodárstvom. Z hla-

diska triedneho niet medzi nimi žiadnych rozdielov. Úvahy o triednom a sociálnom postavení družstevných roľníkov sa v podstate vzťahujú aj na družstevných priemyselných výrobcov.

vlastníctva malovýrobcu na družstevnú veľkovýrobu, v ktorej roľník zostáva naďalej vlastníkom svojej pôdy. Takáto premena, ktorá je prijateľnou cestou prechodu roľníka na veľkovýrobné formy hospodárenia, je zároveň trvalou zárukou rastu blahobytu a sociálnych istôt bývalého individuálneho hospodáriaceho malovýrobcu.

Nevyhnutnosť budovania družstevnej poľnohospodárskej výroby v socialistických štátoch vyplýva najmä z týchto skutočností:

a) pokiaľ existuje individuálna malovýroba, je tu nebezpečenstvo diferenciacie poľnohospodárskych výrobcov, t. j. na jednej strane narastania majetku a na druhej odumierania časti roľníkov. Takto existencia malovýroby skrýva nebezpečenstvo zrodu kapitalistických výrobných vzťahov na dedine;

b) pre budúci vývoj socialistickej spoločnosti je nevyhnutný zrod novej socialistickej triedy družstevných roľníkov, ktorá sa rodí spojením malovýrobcov, a likvidácie kapitalistického sektoru v poľnohospodárstve;

c) malovýroba v poľnohospodárstve by bola trvalou príčinou jej zaostávania za priemyslom a tým aj určitou brzdou tempa rastu celého národného hospodárstva;

d) malovýroba spomaľuje odstraňovanie podstatných rozdielností medzi mestom a dedinou;

e) malovýroba nie dosť rýchlo môže zabezpečiť vzrastajúci dopyt po potravinách a zároveň môže byť trvalou brzdou rastu životnej úrovne samého roľníckeho obyvateľstva;

f) na rozdrobených poliach nie je možné radikálne zavádzať modernú techniku, čo brzdí rast produktivity práce, uvoľňovanie pracovných síl pre ostatné odvetvia národného hospodárstva. Malovýroba by spomaľovala proces spriemyselnovania poľnohospodárskej výroby;

g) veľkovýroba otvára dvere výsledkom poľnohospodárskej vedy a umožňuje ich aplikovať v praxi;

h) bez prechodu roľníka na socialistickú družstevnú poľnohospodársku veľkovýrobu nie je možné ani v jeho vedomí likvidovať

súkromnovlastnícke vedomie a s ním úzko spojený maloburžoázny individualizmus.

Združstevňovanie roľníckej malovýroby sa postupne uskutočnilo a uskutočňuje vo všetkých socialistických krajinách. Tento prechod malovýrobcu na družstevného vlastníka nie je jednoduchý, naopak patrí k najťažším úlohám socialistickej výstavby. Pri jeho realizácii sa vychádza z teoretických úvah klasikov marxizmu-leninizmu, najmä z Leninovho družstevného plánu a zo skúseností z budovania kolchozného zriadenia v ZSSR. Dosiahnuté výsledky združstevnenia poľnohospodárskej malovýroby vo všetkých socialistických krajinách, ktoré doteraz uskutočnili združstevnenie, dokazujú jeho opodstatnenosť a užitočnosť, či už pre roľníka, alebo pre celú spoločnosť.

Výsledky prechodu malovýrobcu na družstevného socialistického veľkovýrobcu sa odrazili najmä:

a) v raste poľnohospodárskej výroby a produktivity práce roľníka;

b) v mohutnom rozvoji materiálno-výrobnej základne poľnohospodárstva;

c) v zrode novej socialistickej triedy;

d) v zmene sociálno-triednej štruktúry spoločností.

Výsledky združstevnenia sa pokúsím v krátkosti dokumentovať niektorými údajmi za Československú republiku, resp. za jednu jej oblasť, za Slovensko, ktoré predstavovalo jej najzaostalejšiu časť. (Roku 1946 reprezentovalo Slovensko 38 % územia ČSSR a z celkového počtu obyvateľstva žilo na jeho území 28 %.) Slovensko, v čase vzniku ČSSR, roku 1945, bolo zaostalou agrárno-priemyselnou oblasťou. O jeho zaostalosti svedčí najmä fakt, že v roku 1946 z celkového počtu obyvateľov patrilo k poľnohospodárstvu 48,1 %. Extenzívna poľnohospodárska výroba bola príčinou veľkej biedy roľníckeho obyvateľstva.

Združstevnenie sa odrazilo v prvom rade vo výraznom raste poľnohospodárskej výroby. Ak v roku 1948 dosiahla hrubá poľnohospodárska výroba na Slovensku na 1 ha pôdy 3368 Kčs, tak roku 1972 vyrobili družstvá na každom ha už za 8278 Kčs produkcie. V priemere rokov 1934–38 dosahovali roľníci v ČSR tieto hektárové

výnosy: u pšenice 17,1 q, jačmeňa 17,0 q, cukrovej repy 285 q. Po socializácii tieto hektárové výnosy výrazne vzrástli: v priemere rokov 1968—1972 dosiahli u pšenice 32,3 q, jačmeňa 31,1 q a kukurice 39,8 q.

V dôsledku rastu výroby rástla hrubá, ale najmä trhovú poľnohospodárska výroba. Od roku 1946 do roku 1972 vzrástla hrubá poľnohospodárska výroba v ČSSR z 54 896 miliónov korún na 71 963 miliónov korún a trhovú z 22 892 miliónov korún na 47 658 miliónov Kčs (v cenách r. 1967). Na Slovensku za toto isté obdobie vzrástla hrubá poľnohospodárska výroba z 12 557 miliónov Kčs na 23 075 miliónov korún.

Združstevnenie poľnohospodárstva a v jeho dôsledku výrazný rast poľnohospodárskej výroby a produktivity práce by sa nemohli uskutočniť bez účinnej pomoci socialistického štátu. Mohutný prúd investícií, financovaných, najmä v prvých rokoch vzniku družstiev, z celospoločenských zdrojov, zabezpečoval materiálnovýrobnú základňu poľnohospodárskej veľkovýroby na Slovensku. Hodnota základných fondov v československom poľnohospodárstve, ktorá predstavovala v roku 1948 44 189 miliónov Kčs, sa do roku 1970 zvýšila na 118 193 miliónov Kčs. Tieto základné fondy predstavovali nielen tisíce moderných krávinov a veľkovýrobní pre ošipané, strojov — ale aj stovky kultúrnych, spoločenských a sociálnych zariadení.

Socialistický štát ďalej pomáhal rodiam sa družstvám pri zavádzaní najnovších výtobytkov vedy a techniky do výroby, pri používaní nových chemických látok, zameraných na boj proti škodcom, burinám a za vyššie úrody, pri skvalitňovaní pôdy, ale aj chovného a plemenného dobytká. Výrazná bola pomoc najmä na úseku kádrovej politiky.

Uvediem aspoň niektoré údaje. Ak roku 1950/51 sa v ČSR použilo na ha pôdy 28,8 kg čistých živín umelých hnojív, tak v roku 1971/72 to už bolo 195,5 kg (na Slovensku 179,7 kg).

Počet traktorov roku 1947 predstavoval 12 500 kusov (na Slovensku 1512 kusov), ale v súčasnom období predstavuje už československé poľnohospodárstvo traktorovú veľmoc. K 1. 1. 1973 brázdilo polia

už 139 209 traktorov, z toho na Slovensku 38 599.

O kvalitatívnom skoku nášho socialistického poľnohospodárstva svedčí ďalej fakt, že poľnohospodárske podniky riadia tisíce vysokokvalifikovaných odborníkov. Ak v roku 1946 pracovalo v poľnohospodárstve niekoľko desiatok odborne vzdelaných poľnohospodárov, tak roku 1970 bolo 3998 pracovníkov s vysokoškolským a 18 148 s úplným stredoškolským vzdelaním. V poľnohospodárskych podnikoch pracuje ďalej desaťtisíce kvalifikovaných odborníkov, mechanizátorov, traktoristov, opravárov a iných špecialistov.

Združstevnenie poľnohospodárstva znamenalo rad revolučných zásahov do vlastníckych vzťahov na dedine, ktoré zmenili celý ekonomický, triedny a sociálny profil poľnohospodárstva.

Roku 1949 dedinu a jej obyvateľov charakterizovala poľnohospodárska výroba, v ktorej dominoval malý a stredný roľník. V ČSR bolo v tomto roku 1 507 097 individuálne hospodariacich roľníkov (na Slovensku 545 481), z toho iba 46 648 vlastnilo podnik s väčšou rozlohou pôdy nad 15 ha. Do roku 1970 zostalo v ČSSR individuálne hospodariacich roľníkov s rozlohou pôdy nad 0,5 ha iba 194 300 (ide predovšetkým o kovo-roľníkov). Malovýrobcu nahradila moderná socialistická veľkovýroba, ktorá z celkovej rozlohy poľnohospodárskej pôdy (7 031 946 ha) obhospodaruje viac ako 90 %. Individuálneho výrobcu nahradili družstevníci a robotníci na štátnych majetkoch.

Združstevnenie odstránilo súkromné vlastníctvo pôdy, charakterizujúce biedu a hlad preľudnene dediny, rozdrobenie zeme, najmä v dôsledku delenia, odstránilo vplyv úžerníka, zrušilo hranice pre obmedzené možnosti prenikania novej techniky do poľnohospodárstva, položilo základ na odumretie najskôr triednych a neskôr sociálnych rozdielov na dedine, položilo základ na spriemyslenie poľnohospodárskej výroby, ale aj základ na revolučnú zmenu vo vedomí roľníkov. Zmenila sa spoločenská klíma, v ktorej sa ďalej vyvíja roľník a dedinská societa.

Revolučná zmena vo vlastníctve položila v prvom rade základ novým výrobným vzťahom na dedine. Družstevné vlastníctvo

zlikvidovalo akúkoľvek formu vykorisťovania v poľnohospodárstve a položilo základ nového hodnotenia človeka. V minulosti v uzavretej dedinskej spoločnosti postavenie človeka určovala veľkosť majetku. Existencia socialistických podnikov vytvorila nové kritérium hodnoty človeka — prácu. Družstevný kolektív rozdeľuje dosiahnuté výsledky hospodárenia podľa práce.

Skutočnosť, že hospodárske výsledky družstva sa rozdeľujú vo vnútri uzavretého kolektívu nie podľa výsledkov, dosiahnutých v celospoločenskej výrobe, je zároveň príčinou, že ekonomický zákon rozdeľovania podľa práce má v socializme dve formy prejavu. V štátne socialistických podnikoch mzdu, ktorá určuje podiel robotníkov na úhrnnom mzdovom fonde socialistického štátu, a v družstvách podiel na hospodárskych výsledkoch jednotlivého podniku. Dve formy socialistického vlastníctva, štátne a družstevné, spôsobujú nielen kvantitatívne rozdiely v odmenách za tú istú prácu medzi robotníkmi a družstevníkmi, ale aj rozdiely v odmenách za rovnakú prácu medzi členmi jednotlivých družstiev. Tieto rozdiely v odmenách sú prirodzeným dôsledkom realizácie zákona rozdeľovania podľa množstva a kvality práce pri existencii dvoch foriem socialistického vlastníctva, pretože skupinové vlastníctvo základných výrobných prostriedkov je určitou prekážkou priameho prelievania národného dôchodku medzi družstvami navzájom, ako aj medzi družstevným sektorom a socialistickým štátom. V podmienkach jednotného nedeliteľného štátne socialistického vlastníctva práve toto prelievanie národného dôchodku umožňuje dôslednejšie realizovať uplatnenie ekonomického zákona rozdeľovania podľa množstva a kvality práce.

V dôsledku týchto revolučných zmien v poľnohospodárstve prvýkrát v histórii v podstate takmer v celom rozsahu sa oddelil poľnohospodársky podnik od domácnosti roľníka. Navonok táto zmena, popri iných revolučných opatreniach, zdala sa byť nepodstatná, hoci vo svojej sociálno-ekonomickej podstate predstavuje najrevolučnejší prvok v spoločenskom vývine dediny a poľnohospodárstva.

Do vzniku družstiev domácnosť súkrom-

ne hospodáriaceho roľníka bola bezprostredne spojená s poľnohospodárskym podnikom. Táto skutočnosť vo veľkej miere určovala hranice podniku, jeho investičné možnosti, zavádzanie novej techniky a nových poznatkov do poľnohospodárstva. Bola však aj hranicou, obmedzujúcou myslenie roľníka. Za týchto podmienok poľnohospodársku výrobu charakterizovala tradícia a univerzálnosť roľníka ako vlastníka a bezprostredného výrobcu. Vznik družstevného podniku odstránil medze medzi rozdrobenými poličkami a položil základ pre ďalší revolučný vývin poľnohospodárstva, dediny a jej obyvateľov.

Zrod kapitalizmu je bezprostredne spojený s oddelením domácnosti remeselného výrobcu od výrobného podniku. Táto revolučná zmena odstránila hranice rozvoja priemyselnej výroby a otvorila priestor pre mohutný rozvoj výrobných síl, pre rýchly proces koncentrácie a centralizácie kapitálu, ktorý sa završuje v zrode monopolov.

Socializmus zospolečenštením základných výrobných prostriedkov odstraňuje brzdu ďalšieho rozvoja priemyslu tým, že odstraňuje základné protirečenie kapitalizmu, protirečenie medzi spoločenským charakterom výroby a súkromným privlastňovaním. Zároveň vnáša do spoločenského vývoja kvalitatívne nový prvok: združstevnením poľnohospodárstva sa oddeluje domácnosť roľníka od výrobného podniku, čím sa otvára priestor pre rýchly rozvoj výrobných síl v poľnohospodárstve.

Táto revolučná zmena nie je významná iba pre vlastné poľnohospodárstvo, ale je dôležitým faktorom ďalšieho rozvoja celej socialistickej spoločnosti. Bez utvorenia priaznivých podmienok pre rozvoj výrobných síl poľnohospodárstva nebolo by možné odstrániť zo života socialistickej spoločnosti podstatné rozdiely medzi mestom a dedinou, medzi poľnohospodárstvom a priemyslom, t. j. rozdiely v úrovni výrobných síl, vo vlastníckych vzťahoch, v charaktere práce, v rozdeľovaní výsledkov výroby, ale aj rozdiely v kultúre a spôsobe života a i v úrovni vedomia obyvateľov dedín. Takýto vývin si vyžaduje v prvom rade revolučne zvýšiť technickú úroveň poľnohospodárskej výroby. V socialistickej spoločnosti v poľnohospodárskych podnikoch sa neustále vytvárajú priaznivé

podmienky na rýchly rozvoj výrobných síl, na rýchle prenikanie výtvarných vedy, aby sa poľnohospodárska výroba zmenila na určitý druh priemyselnej výroby. Takýto vývoj otvára dvere uzavretosti hraníc skupinového vlastníctva, ktoré sa čo do kvality ale aj rozlohy postupne približuje štátne socialistickým podnikom. Tento proces je rozhodujúcim pre zmenu celého spôsobu života poľnohospodárskych výrobcov, ale aj pre odumretie najskôr triednych a neskôr i sociálnych rozdielov v našej spoločnosti, ako aj pre organické spojenie poľnohospodárstva a priemyslu.

Je všeobecne známou skutočnosťou, že v družstevných poľnohospodárskych podnikoch v podmienkach celospoločenského riadenia sa utvorili priaznivé podmienky na mohutný rozvoj výrobných síl, na revolučný rast produktivity práce. Zároveň tieto zmeny boli príčinou vzniku nových profesií, zmien kvality pracovnej sily, zrodu novej deľby práce vnútri poľnohospodárskeho podniku. Univerzálneho roľníka nahrádzajú špecialisti. Poľnohospodárska výroba sa postupne rozčleňuje na odvetvia rastlinnej a živočíšnej výroby a rozdeľuje roľníkov na „rastlinárov“ a „živočíchárov“, neskôr jednotlivé operácie si vyžadovali a budú vyžadovať nových odborníkov, špecialistov a ďalšiu deľbu práce. V ďalšom procese budú vznikať vo vnútri základných odvetví nové výrobné odvetvia, nové profesie, ktoré budú nahradzovať pôvodné pracovné operácie univerzálneho alebo širšie špecializovaného pracovníka. Niektoré odvetvia výroby, najmä živočíšnej, sa začínajú už dnes postupne meniť na istý druh priemyselnej výroby a organicky sa odtrhávajú od pôdy.

Nová technika a zavádzanie výtvarných vedy do poľnohospodárstva potrebujú rozšíriť hranice svojho pôsobenia, aby sa mohli plne využiť. Súčasná rozloha družstevných podnikov, i keď ide už v priemere takmer o 1000 ha podniky, sa stáva určitou brzdou racionálneho využitia existujúcej techniky. Vznikajú preto tendencie, zamerané na ďalšiu deľbu práce cestou špecializácie, kooperácie a integrácie.

Procesy špecializácie, kooperácie ale aj integrácie, ktoré sa uskutočňujú najmä zlučovaním poľnohospodárskych podnikov, charakterizuje nielen nová deľba práce vo

vnútri poľnohospodárstva, ale aj nový vzťah poľnohospodárstva k iným odvetviam národného hospodárstva. Tieto procesy sú zároveň základom prerastania pôvodných hraníc družstevného vlastníctva, o čom svedčí fakt, že vznikajú nielen spoločné družstevné podniky, ale aj podniky so zmiešaným vlastníctvom, štátnym a družstevným, čo predstavuje novú „skupinovo-celospoločenskú“ formu socialistického vlastníctva. Tieto procesy ukazujú na isté splývanie triedy družstevných vlastníkov s triedou robotníkov, na procesy zrodu nových foriem socialistických výrobných vzťahov.

Tieto procesy sú logickým dôsledkom vzniku družstiev a ich postupnej politickej a ekonomickej konsolidácie. sú príčinou prerastania hraníc nielen družstva ale i dediny, ktorá mení svoj pôvodný triedny a sociálny charakter. Združstevnenie poľnohospodárstva zmenilo takto tradičný pohľad na dedinu a poľnohospodárstvo. Poľnohospodárska výroba sa postupne stáva určitým odvetvím priemyselnej výroby, i keď určité špecifiká tu naďalej zostávajú. Oba dostali iný zväzok i svoj spoločenský účel. Z dedinských domov, v minulosti účelovo úzko spojených s poľnohospodárskym výrobným podnikom, stali sa typické obytné budovy, vybavené moderným nábytkom i príslušenstvom. Výroba a hospodárske budovy sú umiestnené prevažne mimo centra obce.

Odstránili sa medze v chotári medzi matickými „švikmi“, padli hranice, brzdiace zmenu vedomia ľudí a zmenili sa vzťahy medzi nimi. Celospoločenské komunikačné prostriedky, železnice, autobusy, rádiá, telekomunikácia a najmä televízia sa podstatne prispeli k tomu, že kultúra, ale aj ideológia robotníckej triedy sa priblížila k dedinskému obyvateľstvu a vytvorila základné predpoklady rýchleho prenikania kultúrnych, spoločenských a vedeckých poznatkov na dedinu.

Družstevník, bývalý individuálne hospodáriaci roľník, stotožnil sa so svojím novým materiálnym postavením a v jeho vedomí niet podmienok pre návrat k súkromnému hospodáreniu. Túto skutočnosť plne potvrdzujú naše výskumy. V odpovediach družstevníkov sa iba zriedka vyskytujú názory, ktoré by dokazovali, že by

družstevníci mali záujem o návrat k súkromnému hospodáreniu. Z ich odpovedí vyplýva, že si plne uvedomujú, ako je ich dnešná vysoká životná úroveň a jej ďalší rast úzko spätý s ďalším ekonomickým a politickým rozvojom socialistického štátu a družstva a že zárukou ďalšieho vývoja materiálno-kultúrnej úrovne a sociálnych istôt je politika robotníckej triedy, vedenej komunistickou stranou.

Резюме

Баух В.: Класс кооперированных производителей в структуре социалистического общества

Одним из новых классов сегодняшнего мира является класс кооперированных производителей, возникший и развивающийся в социалистических странах. Этот класс относительно молод. В СССР он существует меньше чем 50 лет и в остальных социалистических странах еще более короткий срок. Класс кооперированных производителей включает два слагаемых: одно, связанное с сельскохозяйственным производством (класс кооперированных крестьян), второе, связанное с промышленным и ремесленным производством. С точки зрения контекста социалистической социальной структуры класс кооперированных производителей представляет преходящую форму между мелким производством, основанным на низком

уровне производительных сил, и социализированным коммунистическим трудом, т. е. формой труда, основой которого является не уже частная, а кооперативная собственность.

Summary

Bauch V.: The Class of Cooperative Producers in the Structure of the Socialist Society

One of the new social classes in today's world is the class of cooperative producers, a class that came into being and is developing within the framework of socialist societies. This class is of a relatively recent origin. In the Soviet Union, this class has now been operating for less than fifty years, while in Central European socialist countries its existence encompasses an even shorter period. The class of cooperative producers comprises two subsections, one associated with agricultural production (the class of cooperative farmers), the other with industrial and handicraft production. Viewed within the context of socialist social structures, the class of cooperative producers represents a form of transition from small-scale production, based on a low level of development of productive forces, to socialized communist labour, in other words, a form of labour in which the principle of private ownership has been replaced by the principle of cooperative ownership.